

sielle Beslutninger og for at vidne om Tingenes Ligeberettigelse, som det den Gang hed, en Lære, som nu er forladt. Jeg er ikke en Gang vis paa, at den ærede sidste Taler, Ordføreren for det konservative Folkeparti (Piper), som i øvrigt elsker saadanne politiske Forsteninger, endnu vil hævde noget saadant som de to Tings Ligeberettigelse. Han har lige smertelig gjort den Erfaring, at der paa Finanslovsforslaget, som det nu foreligger, findes Anmærkninger, i hvilke det fastsættes, at Ministeriet sammen med Folketingets Finansudvalg kan træffe visse Afgørelser. Det ligger simpelt hen deri, at det er Folketinget, der har den alt overrørende Indflydelse paa Finansloven; det er derfor, der fremkommer en saadan Anmærkning som den her foreliggende, og det er ganske umuligt nu at gøre noget derimod, der er intet Menneske, som for Øjeblikket her i Landet i Virkeligheden vilde rejse den Kamp, vi har kæmpet om Landstingets Ligeberettigelse med Hensyn til Finansloven. Det hører Historien til. Det er ogsaa derfor, at Lands-tinget, som sagt, har saa overordentlig lidt at skaffe med hele Finanslovbehandlingen, og at man næsten ikke ved, hvad der skal foretages med den. Jeg hører nu, at Finanslovsforslaget skal i Udvalg, og med en vis Spænding imødeser jeg, hvad der vil blive foretaget med det i det Udvalg, som jeg betragter som et Levn fra tidligere Tid, som en Art uskyldig Blindtarm, der ikke har nogen som helst organisk Forbindelse med Finansloven. Nu faar vi at se, hvad Finansudvalget, hvorfra jeg har den Ære at være Medlem, og dets meget elskværdige Formand, som man her hører tale som Ordfører for Partiet Venstre, agter at gøre ved Forslaget, naar det først er kommet til Udvalget.

Det foreliggende Finanslovsforslag skulde jo, som det ogsaa fremgaar af den højtærede Finansministers Bemærkninger, der nærmest var Talbemærkninger og intet andet, have et særligt Præg gennem de Beparelser, Nedskæringer og lignende, som er foretaget overfor det i Folketinget, nærmest fra Regeringens Side. Der er jo ingen — det fremgaar ogsaa af Ordførernes Taler —, intet Parti, intet Medlem af Rigsdagen, som ikke vil være villig til at anerkende, at Sparsomhed maa der til, og som ikke paa Forhaand anerkender den Bestræbelse, der her foreligger. Jeg vil dog sige, at Beparelser ikke er alt, og den Tanke, at Staten skal have saa lidt Indtægt som muligt, vil i alt Fald efter min Mening være forkastelig. Det har ikke ringe Betydning, at Staten har Penge. Jeg maa i Modsætning til den ærede

sidste Taler, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) sige, at Statskassen er ikke, som det ærede Medlem tror, og som han ønsker den skal være, en lukket Kasse. Det ærede Medlem klager over, at der er mange Huller i den Kasse. Det er netop det, der skal være; Meningen er ikke, at Pengene skal opbevares der, men Meningen er, at Pengene skal gaa ind og ud. Det er netop noget, som i høj Grad kan berolige Sindene, naar man ser hen til de finansielle Forhold her i Landet, at til syvende og sidst kommer de Penge, der betales ind i Statskassen, atter Befolkningen til gode, de kan dog ikke gaa andre Steder hen. Men altsaa, Beparelser kan man i al Almindelighed gerne anerkende, det kræver ikke nogen særlig aandelig Anstrengelse, heller ikke videre Energi, og det er altsaa alle villige til, men de Beparelser, der er foretaget af Folketinget, har endogsaa Folketinget, i alt Fald Folketingets Finansudvalg, ikke været tilstrækkelig klar over, de staar paa Ministeriets Ansvar. Der har ikke været Tid til at undersøge ethvert Ændringsforslag, der var til Slutning vistnok 800, som kom til tredie Behandling fra den højtærede Regering, og man har taget dem paa Regeringens Ansvar. Nu har jeg ganske vist den Mening, at saadanne Beparelser er i høj Grad Beparelser paa Papiret; det er naturligvis muligt, at nogle af dem er holdbare og gennemførlige, sikkert er det ingenhunde. Der er allerede i Dag talt om de Pynteforslag, der foreligger, de, som kun er Udskydelser; og maaske endda kun Udskydelser til Tillægsbevillingsforslaget, Bevillinger, som kommer igen for eller senere, og slikt har jo overordentlig lidt at sige. Naturligvis kan man mene, at det er noget, der kun siges fra Oppositionens Side, men jeg har dog set, at et æret Medlem af det konservative Parti, Hr. Korsgaard, som er Partiets finansielle Ordfører, overfor Ministeren for offentlige Arbejder netop har gjort dette gældende, at den saakaldte Beparelse var ingen Beparelse, i Virkeligheden vilde den store Bevilling, som Ministeren havde foreslaet, ganske automatisk komme tilbage.

Desuden har man sørgelige Erfaringer i Rigsdagen med Hensyn til saadanne Beparelser. Jeg tør maaske minde den højtærede Finansminister om, at han selv har været Medlem af en Finanskommission, som jeg havde den Ære at nedsætte i Samlingen 1909—10. Jeg ser, den højtærede Finansminister smiler, han erindrer den. Denne Finanskommission foreslog en Række fortrinlige Ændringer til Finansloven og en Række Beparelser baade af mindre og større